

PÁRTOK MAGUKRÓL S KÖZÖS JÖVŐNKRŐL

7 portré, 7 program, 7 remény

A közeli jövőben parlamenti választásokat tartanak hazánkban. Reményeink szerint – több mint negyven év múltán – újra olyan választást, amelyen érvényre juthat a népakarat, és amely megalapozhat egy, a társadalmi-gazdasági válságból kiutat találó parlamenti demokráciát. Hét párt képviselőjét arra kértük, adják rövid summázatát programjuknak, elképzeléseiknek.

KERESZTÉNY DEMOKRATA NÉPPÁRT:

Közjó által korlátozott magántulajdont!

Dr. Keresztes Sándor jogász, a Keresztény Demokrata Néppárt egyik újjászervezője, egyike azon hatvan két képviselőnek, akik 1947-ben a Demokrata Néppárt, népszerű nevén Barankovics-párt színeiben bejutottak a parlamentbe:

– Régi párt vagyunk, mert a Szövetséges Ellenőrző Bizottság még az 1945-ös választás előtt engedélyezte a párt működését, de mindössze három héttel a választás előtt, ezért csak az 1947-es választáson tudtunk indulni. A német megszállás alatt szerveződő ellenállási mozgalom idején a katolikus szociális mozgalmak, a KALOT, az Egyházközségi Munkásszakosztály és a hivatásszervezet már elég széles tömegbázissal rendelkezett. Magyarországon ugyanis megindult keresztény vonalon is egy teljesen új típusú reformmunka, amely a pápai szociális enciklikákra épült, és az

volt a célja, hogy előkészítsen egy nagy társadalmi átalakulást.

Amikor használjuk a keresztény kifejezést, akkor nem vallási, hanem világnézeti hangsúllyal tesszük. Programunkat elfogadhatja bárki, aki elfogadja azt, hogy az embernek személyi méltósága van, és olyan társadalmat akar, amely a szabadságot és a szociális igazságosságot legjobban kifejlesztheti.

Megdöbbenő az 1947-es Barankovics-program korszerűsége. Mi annak idején, az úgynevezett félfeudális Magyarországgal szemben ugyanazt követeltük, ami ma a politikai reform lényege, vagyis a népi önkormányzatokat, a jogállamiságot, az uralkodó osztály hatalma helyett népiállamot, és annak idején mi voltunk az egyetlenek, akik az alkotmánybírásgot követeltük. A tulajdonkérdésben pedig a közjó által korlátozott magántulajdon mellett állva – amely az emberi szabadságnak és a jólétnek is egyik alapja –, állást foglaltunk a szövetkezeti forma mellett és elismertük az államosításnak a jogosultságát is. Ez azt bizonyítja, hogy ami félfeudális, kapitalisztikus berendezkedés mellett indokolt volt, most a reprivatizációs időszakban, amikor egy csődbe ment totális állami és gazdasági struktúra lebontása van napirenden, ugyanazok a követelések, más céllal ismét aktuálisak. Ezért mi nem lehetünk nosztalgikus párt, hanem egy olyan, korszakokat átívelő politikai doktrína alapján állunk, amely a jelen korban is mérce lehet egy helyes út

kereséséhez. Amikor arról van szó, hogy vissza akarunk illeszkedni Európába, ez rendkívül fontos a közgondolkodásban. A keresztény Európában és az egységesülés felé tartó világban csak azoknak a pártoknak van perspektívájuk, amelyeknek élénk nemzetközi kapcsolataik vannak, és készek alapelveik feladása nélkül az ésszerű kompromisszumra. Mi már 1947-ben is bizonyítottuk politikai kompromisszumkészségünket, amely egy többpárti koalíciós politikában elengedhetetlen. Az ország geopolitikai helyzetére való tekintettel, mi akkor is olyan külpolitikát hirdettünk, amely számolt azzal a ténnyel, hogy a Szovjetunió érdekeit nem sérthetjük. Ezzel a korrekt magatartással szeretnénk volna elérni egy olyan belső szabadságot, ami egyedül a finneknek sikerült.

KISGAZDA PÁRT:

Isten, haza, család

A Kisgazda Párt azért indította újra Kis Újság című lapját, hogy a magyar falvak lakói kívül a kereskedők, iparosok és vállalkozók politikai képviseletét vállalja. Prepeliczay István tervezőmérnöktől, a párt titkárától kértünk tájékoztatást arról, hogy a sok belső viszály után milyen egységes programmal készülnek a választásokra.

– A Kisgazda Párt az 1930-as években is a magángazdák politikai érdekeinek képviseletére alakult. Tudjuk, mekkorát fordult a politika kereke, és jelenleg a kis-